

Arrest

nr. 177 286 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 21 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.01.2012 en 23.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.07.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelet op de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 10.01.2012 en 23.03.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de genoemde data binnen een termijn van zes maanden vallen, volgend op de afloop van hun asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 15 december 1980). “

2. Onderzoek van het beroep

2. 1. Het derde middel is afgeleid uit “de schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het principe van goed bestuur, art 62 en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”, en is als volgt geadstrueerd:

“Dat de tegenpartij verklaard heeft dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door de verzoekers niet ontvankelijk is om reden dat de ziekte waaraan de zoon van de verzoekers lijdt niet "une maladie (is) telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne peut demander l'autorisation de séjourner dans le Royaume auprès du ministre ou son délégué

Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij van mening is dat de zoon van de verzoekers aan een pathologie lijdt waarvan : « de problematiek is voornamelijk van pedagogische aard en niet medisch, betrokkene kan hiervoor in eerste instantie rekenen op de mantelzorg van de ouders ».

Dat hij dus acht dat geen enkele medische follow-up aangebracht moet worden en dat de ziekte bijgevolg geen ernstige ziekte uitmaakt in de zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat de zoon van de verzoekers echter door een neuropsychiater van de pediatrie dienst van het ziekenhuis en kraamkliniek Sainte-Elisabeth en eveneens door Dr. L. opgevolgd wordt.

Dat indien een follow-up door een logopedist, een fysiotherapeut evenals door andere paramedisch beroepen aangebracht moet worden, deze onbetwistbaar gepaard gaat met een oriëntatie en coördinatie van de zorgen door specialisten.

Dat deze multidisciplinaire opvang, gezien zijn gezondheidsstoestand, voor M.(...) noodzakelijk is.

Dat de zoon van de verzoekers in ieder geval aan een ernstige ziekte lijdt in de zin van artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“Verzoekers betogen dat hij door een neuropsychiater van de pediatrie dienst en door een dokter wordt opgevolgd. Zij stellen dat dergelijke opvolging onbetwistbaar gepaard gaat met een oriëntatie en coördinatie van zorgen door specialisten. Hun zoon zou in ieder geval aan een ernstige ziekte lijden in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een gebrek aan medische en paramedische opvang zou een ernstig gevolg hebben op de opleidingen en de ontwikkeling in het algemeen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer d.d. 30 juli 2015 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 05.01.2012 en de medische stukken d.d. 12.12.2011, (...) en 12.03.2015 blijkt dat betrokkene lijdt aan een motorische stoornis van het type cerebellaire ataxie met ongecoördineerde gang en een lichte nystagmus. Het betreft een stabiele niet levensbedreigende toestand waarvoor geen causale behandeling bestaat. Diverse complementaire onderzoeken bleken allemaal negatief. De problematiek is voornamelijk van pedagogische aard en niet medisch, betrokkene kan hiervoor in eerste instantie rekenen op de mantelzorg van de ouders.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.(…)”

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift en waarbij hij preciseert dat het gaat om een motorische stoornis van het type cerebellaire ataxie met ongecoördineerde gang en een lichte nystagmus, geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hierbij stipt de ambtenaar-geneesheer aan dat het een stabiele toestand betreft waarvoor geen causale behandeling bestaat. Hij stelde verder dat diverse complementaire onderzoeken negatief bleken en dat de problematiek voornamelijk van pedagogische aard is en niet medisch, waarvoor hij in eerste instantie kan rekenen op de mantelzorg van de ouders.

Verzoekers leveren kritiek op het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder enerzijds aan te duiden welke elementen er dan wel zouden zijn veronachtzaamd bij het opstellen ervan en anderzijds zonder in concreto te stellen omtrent welk gegeven er op kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld.

Het derde middel is niet ernstig.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) . Deze bepaling voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”*

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van diezelfde wet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of*

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Luidens de bewoordingen ervan, is de bestreden beslissing volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 juli 2015. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn, en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (cf. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734). Aan de eerste en derde is voldaan.

Kernvraag te dezen is of het advies deugdzzaam is gemotiveerd. Het luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.01.2012 en 23.03.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 05.01.2012 en de medische stukken d.d. 12.12.2011, 04.10.2011, 09.12.2011, 01.09.2011, 11.01.2012, 20.04.2012, 19.04.2012, 26.01.2012, 27.01.2012, 31.01.2012, 13.02.2012, 02.01.2014, 05.09.2014 en 12.03.2015 blijkt dat betrokkene lijdt aan een motorische stoornis van het type cerebellaire ataxie met ongecoördineerde gang en een lichte nystagmus. Het betreft een stabiele niet levensbedreigende toestand waarvoor geen causale behandeling bestaat. Diverse complementaire onderzoeken bleken allemaal negatief. De problematiek is voornamelijk van pedagogische aard en niet medisch, betrokkene kan hiervoor in eerste instantie rekenen op de mantelzorg van de ouders.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Het wordt niet betwist dat de eerste hypothese zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, met name het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit niet aan de orde is. De onderhavige zaak heeft betrekking op de tweede hypothese, met name de vraag of er in casu een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de problematiek voornamelijk van pedagogische en niet medische aard is, en dat het kind van verzoekers in eerste instantie hiervoor kan rekenen op de ouders.

Verzoekers verwijzen naar de opvolging door een neuropsychiater, een logopedist en een fysiotherapeut. Dat zij kritiek leveren op het advies zonder concrete argumenten aan te brengen, zoals de verwerende partij stelt, kan dan ook niet worden bijgetreden. Dit blijkt ook, onder meer uit de medische verslaggeving van 5 september 2014, die bij de totstandkoming van het advies werd betrokken. Daarin wordt gesteld door de neuropediater dat medische opvolging onontbeerlijk is, alsook een multidisciplinaire aanpak waaronder kinesitherapie en logopedie.

In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de problematiek “voornamelijk” van pedagogische aard is en niet medisch en dat “in eerste instantie” de ouders kunnen instaan voor de mantelzorg, maar hij laat de noodzaak aan o.a. wekelijkse kinesitherapie, zoals die inderdaad kan worden gelezen in de stukken bij de aanvraag, volledig onvermeld. Een “adequate behandeling” kan ook een behandeling zijn die er in bestaat te garanderen dat een vreemdeling, met een aandoening of ziekte die een zekere ernst kent, zo menswaardig mogelijk kan leven. Er is in casu geen indicatie in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat de aandoening van het kind van verzoekers niet een zekere vorm van ernst in zich zouden dragen en al evenmin dat de kinesitherapie niet noodzakelijk zou zijn in de behandeling van het kind van verzoekers. Verder blijkt geenszins dat de ouders zouden kunnen instaan voor de kinesitherapie waarvan sprake. Dit klemt des te meer nu een “adequate behandeling” in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook een behandeling kan zijn die er enkel in bestaat te garanderen dat een vreemdeling, met een aandoening of ziekte die een zekere ernst kent, zo

menswaardig mogelijk kan leven, los van de vraag of die behandeling leidt tot een verbetering of stabilisatie van de gezondheidstoestand.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in het licht van de voorliggende gegevens niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd dat *“er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”*. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing, doordat zij volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is met hetzelfde gebrek behept.

2.4. Een schending van de formele motiveringplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS